Epigraphical Greek Letters: Request for preliminary opinion.

I wish to advise the UTC that I have discovered evidence in publications on Greek epigraphy of the following distinct letters used in local ancient forms of the Greek alphabet, which would be candidates for inclusion in the UCS. I will be preparing a formal proposal in the next fortnight, containing the arguments for and against encoding them; there are considerable arguments against in all cases, but the characters should be considered now in order to finalise the Greek script alphabetic repertoire.

The characters in question, with scans of representative contemporary usage, are:

1. GREEK LETTER SMALL ARCHAIC SAMPI, GREEK LETTER CAPITAL ARCHAIC SAMPI; regionally restricted to Ionia (cities in South-Eastern Asia Minor), 5th century BC, tentatively identified with GREEK LETTER SAMPI. Possibily borrowed from Carian script.

Τάδε ὁ σύλλο[ϯ]ος ἐβολεύσατο | ὁ ᾿Αλικαρνα Τέ[ω]ν καὶ Σαλμακι|τέων καὶ Λύγδαμις ἐν τῆι ἰερῆ[ι] | ἀγορῆι μηνὸς Ἐρμαιῶνος πέμ|πτηι ἰσταμένο ἐπὶ Λέοντος πρυ|- 5 ταν[εύον]τος το ϶ ᾿Οα Τά Τιος κα|[ὶ] Σα[ρυ Τ] ώλλο το Θεικυίλω νε|[ωπ]οι[ο ε Τ]ὸς μνήμονας μὴ παρα|διδό[ναι]

- 2. GREEK LETTER SMALL TSAN, GREEK LETTER CAPITAL TSAN; restricted to a single inscription from Mantinea in Arcadia. Significant in Greek historical linguistics because it represents the evolution $*k^w > ts / _{e,i}$, a "missing link" in the standard evolution $*k^w > ss$, tt / _{e,i}. Usually not published as distinct letter, but as sigma with line underneath. May be conflated with GREEK LETTER SAN, although identification is tentative.
  - 10 [[Fō] φλέασι οἴδε ἰν 'Αλέαν · | [Ill. 2-9 proper names] | "Αδραντος, | 'Αντιλαΐδας, | Βδθις, | Ηέσκλαρος, | Θέμανδρος. | ΄ δσέοι ἄν
     15 χρεστέριον κακρίνε | | ε γνοσίαι κακριθέε τον χρεμάτον, | πε τοῖς Γοικιάται (ς) τᾶς θεο εναι, κὰ Γοικίας δάσασσθαι τὰς ἄν δδ' ἐάσας. |
  - 20 εἰ τοῖς Εδρλεκόσι ἐπὶ τοῖδ' ἐδικάσαμε[ν], | ἄ τε θεὸς κὰς οἰ δικασσταὶ, ἀπυσεδομίν[ος] || τον χρεμάτον τὸ λάχος, ἀπεχομίνος |
    κὰ τόρρέντερον γένος ἔναι | ἄματα πάντα ἀπὺ τοῦ ἰεροῦ, ἴλαον
  - εναι. | εἰ δ' ἄλλα σις ἔατοι κὰ τονν[υ], ἰνμενφὲς ἔναι. | εὐχολὰ
    25 [δ'] ἄδε ἔ[σ]ετοι τοῖ ἀ[- -]· || εἴ σις ἰν το(ῖ) ἰεροῖ τον τότ[ε
    ἀπυθανόντον] | φονές ἐστι, εἴσ' αὐτός εἴσε [τον ἐσγόνον] | σις
    κὰ τορρέντερον, εἴσε τ[ον ἀνδρον] εἴσε τᾶς φαρθένο, ἰνμενφ[ὲς
  - 30 ξίναι κὰ] | τὸ χρεστέριον· εἰ δὲ μὲ, ἴλαο[ν ξίναι]; || εἰ (Θ) έμανδρος φονές ἐσστ[ι εἴσε] | τοῦν ἀνδροῦν εἴσε τᾶς φαρθέν[ο̄] | τοῦν τότε ἀπυθανόντον ἰν [τοῦ ἰεροῦ] | κὰς μὲ προσσθαγενὲς το̄ Γέρ[γο̄] |
  - 35 το τότε ἔο[ν]τος, ἴνμονφον θε[οῖ Εναι]. || εἰ δὲ προσσ(θ)αγενὲς το Ϝέργ[ο], | κὰς μὲ φονὲς, ἴλαον Εναι.

The voiceless aspirate /ts/ existed as a phoneme in some dialects. Our evidence comes mainly from certain Arcadian and Central Cretan spellings. /ts/ could be spelled in Arcadian with a special letter M as in $M_{\rm LS}$ /tsis/ 'who' (= tús), oNeor /otseoi/ 'to whomever' (cf. Homeric ὅτεω), or was a diagraph TZ (as in τζετρακατιαι /tsetra-/ 'fourhundred') ZT (as in ζτεραιον, probably cognate with ζειρά 'upper garment'), or with Z as in οζυς /otsis/ 'whoever' (cf. Homeric ὅτις). On the interpretation of Cretan οζοι see p.117, n.

- 3. GREEK LETTER SMALL CORINTHIAN EI, GREEK LETTER CAPITAL CORINTHIAN EI; regionally restricted to Corinth, its colony Corcyra, and the area around Corinth. Corresponds to Standard Greek digraph EI; motivation for keeping it a single character would be epigraphical insistance on letter-to-letter correspondence between inscription and transcription, and this has not consistently been adhered to. Added problem is that glyph is identical to GREEK LETTER CAPITAL EPSILON.
  - 3. a) Das korinthische Alphabet hat zwei Zeichen für den e-Laut: B B (oder auch X) ist $= \varepsilon$ und urgriech. η : E bezeichnet den echten Diphthongen ei und den aus Ersatzdehnung oder Kontraktion entstandenen ē-Laut (att. 61), z. B. ἀν $\aleph$ θ $\aleph$ κε = ἀνέθηκε, μ $\aleph$ θέν (IG 1607, Kleonae), aber ΠοτΕδάνι = Ποσειδώνι, ΆργΕος = Άργεῖος mit echtem ει, Εμί = εἰμί mit Dehnungsvokal, ΚλΕτόλας mit Kontraktionsvokal (IG IV 415). Der Göttername 'Poseidon' ist auf den Aufschriften der Tonscherben IG IV 210-345 nach Bechtel II 214 31 mal mit E, 5 mal mit B, aber nur 7 mal mit B $\leqslant$ und 1 mal mit E $\leqslant$ geschrieben. Auch beim Dehnungs-ē sind Ausnahmen selten, z. Β. [ἐσ]αγγΒΣλας IG IV 212. Jedenfalls waren der echte Diphthong & und das Dehnungs-ē in einen geschlossenen Vokal ē zusammengefallen; auf die nicht-diphthongische Aussprache des E (ei) weist auch die Schreibung 'ΑθαναΕα = 'Αθαναία neben Aβθον = Αἴθων. Auf Korkyra wird zwar das Zeichen Β für ϵ und η verwendet ($\dot{\alpha}\nu\dot{\beta}\vartheta\dot{\beta}\kappa\dot{\epsilon} = \dot{\alpha}\nu\dot{\epsilon}\vartheta\eta\kappa\dot{\epsilon}$), aber das Dehnungs- $\bar{e}$ und der Diphthong stets mit $\beta + \iota$ geschrieben (Β<μί = εἰμί, ἐποίει; in Kleonae Elμεν).² E für ει ist auch für die Kolonien Poteidaia (ΠοτΕδα[ιάτας] Syll.³ 152) und Leukas (ΦιλοκλΕδας Coll. 3179) bezeugt. Nach Annahme des Einheitsalphabets herrscht überall die Schreibung ei (είμεν, μετέχειν, ποιείν); die Schreibung ἐνεκέχηρον neben ἐκεχειρίαν (M) und Εὐχηρίδα (IG IV 460) ist daher nicht dialektecht.

 ΔFE νία τόδε [σᾶμα], τὸν ὅλεσε πόντος ἀναι[δές].

 Δ ρεινία τόδε [σᾶ μα], τὸν ὅλεσε π όντος ἀναι[δές].